

Haridasa Thakura gimė musulmonų šeimoje, bet jis buvo labai tyras ir priėmė *vaišnavą dharmą*. Nors jis buvo aukščiausio lygio bhaktas, jis buvo ypatingai nuolankus. Nuolankumas yra pagrindinė bhakto savybė. Tyri bhaktai visad nuolankūs, jie neišdidūs. Nepaisant to, kad Haridasa buvo toks geras bhaktas, kai kiti bhaktai rinkdavosi pas kurį nors namuose, jis visada pasilikdavo už durų.

Viešpats Čaitanja kalbėjo su Haridasa Thakura:

„Haridasa, ar pameni, kaip žmonės buvo nepatenkinti tavim ir vietinė administracija nusprendė, jog tu turi būti viešai išplaktas dvidešimt viename turguje?“

Haridasa buvo labai tyras, nuolankus ir labai nuoširdžiai atliko savo *dharmą*, deja daug pavydžių žmonių buvo juo nepatenkinti. Jie nutarė, kad lengviausias būdas su juo susidoroti - tai nužudyti. Tai labai klasikinis ir materialistiškas problemų su žmonėmis sprendimo būdas: tiesiog užmušti, kad nebebūtų išvis. Kiekviename turguje jis turėjo būti mušamas pagaliais.

Viešpats Čaitanja pasakė:

„Jau kai pirmame turguje tave ketino mušti, tuo metu Aš dar neatėjau. Aš buvau Goloka Vrindavane, bet mačiau, kad jie norėjo tave užmušti. Aš iškart pakviečiau Savo *sudaršana čakrą* ir daviau jai nurodymą nukirsti galvas visiems, kurie ruošėsi tave mušti. Aš sakiau savo *sudaršanai*: „Eik!“, bet ji net nepajudėjo. Aš buvau labai nustėbintas, kad mano ištikima *sudaršana* nedarė to, ko Aš noriu. Aš jai pasakiau: „Eik, Eik!“ Tada Aš suvokiau, kad mano *sudaršana čakra* negalėjo pajudėti, nes žinojo, jog Haridasa su gailėsčiu ir meile galvojo apie tuos žmones, kurie jį mušė. Dėl bhakto meilės ir gailėsčio ji nevykdė Mano nurodymo.“

Mes dažnai girdime, kaip išaukštintos sielos gailėsčių ir meilę puolusioms sieloms rodo netgi tais

atvejais, kai šios bando juos įžeisti ar padaryti ką blogo. Tai be galo nuostabu. Iš praktinės pusės tai reiškia: mylėk ir rodyk gailestį tam, kuris tavęs nekencia. Parodyk meilę ir gailestį tam, kuris pasielgė blogai. Mes šiandien su vienu žmogum kalbėjom apie posmą iš Biblijos, kur Jėzus Kristus sako, kad nereikia nekęsti nusidėjėlio, reikia nekęsti nuodėmės. Žmogus gali būti nuodėmingas, bet nereikia jo už tai nekęsti. Ką daryti? Reikia jį mylėti, rodyti jam gailestį ir duoti jam savo malonę, nes tai pakeis jo širdį. Prabhupada dažnai užsimindavo, kas yra vaišnaviškos sąmonės simbolis. Tai Jėzaus Kristaus pavyzdys. Aš kaip tik neseniai pasakojau savo draugams, kaip kartą buvau bažnyčioje. Man tikrai tada buvo blogai. Manye buvo tokia situacija, kad galvojau, jog tuoj užšoksiu ant arklio, nulėksiu į Kazachstaną ir nukirsiu visiems kazokams galvas. Man iš tiesų buvo sunkus laikotarpis. Aš nusprendžiau nueiti į bažnyčią - gal Jėzus Kristus man atsiųs kokį sprendimą? Taigi aš nuėjau į bažnyčią pažiūrėti į Jėzų. Bažnyčiose, žinot, visada būna toks didelis kryžius, ant kurio prikaltas Kristus. Aš pažiūrėjau į Jį ir paprašiau: Jėzau, gal yra kokių žinučių man? Aš tiesiog stovėjau ir laukiau, kol kas nors pradės leisti ant manęs. Ir štai informacija pradėjo judėti. Jėzus manęs klausia:

„Maharadža, kokios problemos? Nu ką tu čia, Maharadža, pažiūrėk į mane. Krišna pasiuntė mane į Palestiną mylėti žmonių. Vaikščiodamas po Palestiną aš pasakodavau žmonėms, kad jie turi mylėti vienas kitą, neturi nekęsti, turi daryti gera. Ir kaip tie žmonės pradžioje sureagavo į tai? Jie mane prikalė prie šio kryžiaus ir nužudė. Aš norėjau juos išmokyti meilės, o tu pažiūrėk, ką jie su manim padarė. Jie man ant galvos uždėjo erškėčių vainiką. Kai buvau ištroškęs, davė sūraus vandens, mušė, badė. Aš jiems kalbėjau tik apie meilę. Ir Maharadža, žinai ką? Krišna yra mano tėvas. Krišna pats galingiausias asmuo, o aš Jo sūnus. Aš galėjau padaryti jiems katastrofą. Aš galėjau tiesiog paskambinti Krišnai ir pasakyti, kad Jis tuoj pat atsiųstų jiems žemės drebėjimą ar ugnies liūtį iš dangaus, numestų bombą ar užsiundytų 20000 kazokų. Aš galėjau paprašyti Krišnos viso šito. Bet aš pagalvojau: „Krišna, atleisk Tu tiems žmonėms. Jie, panašu, nėra labai protingi žmonės. Tiesiog būk maloningas jiems ir nesukelk jiems problemų.“

Taigi aš stovėjau bažnyčioje sutrikęs ir galvojau: „Ką, negaliu dabar išeiti į gatvę ir nukapati visiems galvų? Ką man reikia daryti?“

„Tu turėtum pakęsti“, - atsakė Jėzus.

„O ne! Ne ! Ir vėl? Vėl ta pati nesąmonė? Jūs visi man sakot tą pačią nesąmonę, ir Krišna, ir Viešpats Čaitanja, ir tu dabar sakai tą patį! Toleruok, toleruok, toleruok! Mylėk, mylėk, mylėk! Man reikia veiksmo!“

„Ne, tau nieko nereikia daryti, tiesiog pakenték, parodyk gailestį, meilę. Žmogau, aš čia jau kabu 2000 metų ir vis dar stengiuosi mylėti žmones.“

Va čia tai vaišnavas! Haridasa irgi toks buvo. Jis turėjo tyro vaišnavo nuotaiką, todėl net sudaršana negalėjo pajudėti. Mes galime pagalvoti: „O Dieve Tu mano, ką ir mes turime tokiais tapti? Žinot, kas nutiko Haridasui? Jis tiesiog turėjo gailesčio ir meilės tiems, kurie jį mušė. Viešpats Čaitanja pasakė, kad, kai šį jau norėjo plakti, jis iškart nusileido iš Golokos Vrindavano ir nuo pat pirmo smūgio paėmė visą skausmą sau. Jis uždengė Haridaso Thakuro kūną savuoju, kad šis nejaustų jokio skausmo. Kai Viešpats Čaitanja pasakojo šią istoriją bhaktams, Jis nusiėmė savo čadarą ir parodė žaizdas, likusias po smūgių. Jis uždengė Haridasą Savo kūnu visuose turguose. Galų gale tie vyrukai, kurie jį mušė, pradėjo melstis Haridasui:

„O pone, gal galėtumėte padaryti dėl mūsų vieną dalyką? Gal jūs galėtumėt numirti? Nes jei jūs nemirsit, mes pateksim į didelę bėdą. Prašau, numirkite.“

Kadangi Haridasas buvo geras mistikas, jis tiesiog paslėpė savo gyvybės ženklus, ir išoriškai kūnas atrodė tarsi miręs. Žmonės paėmė jo kūną ir įmetė į Gangą. Haridasas nuplaukė kažkokį atstumą ir vėl grįžo į savo kūną. Jis tepasakė: „Haribol!“.

Toks nuostabus vaišnavizmo pavyzdys. Bet kokiomis aplinkybėmis mes turime būti gailestingi. Kiekvieno iš mūsų santykių esmė turėtų būt meilė, tolerancija, pakantumas, atleidimas tiems, kurie elgiasi ne taip.